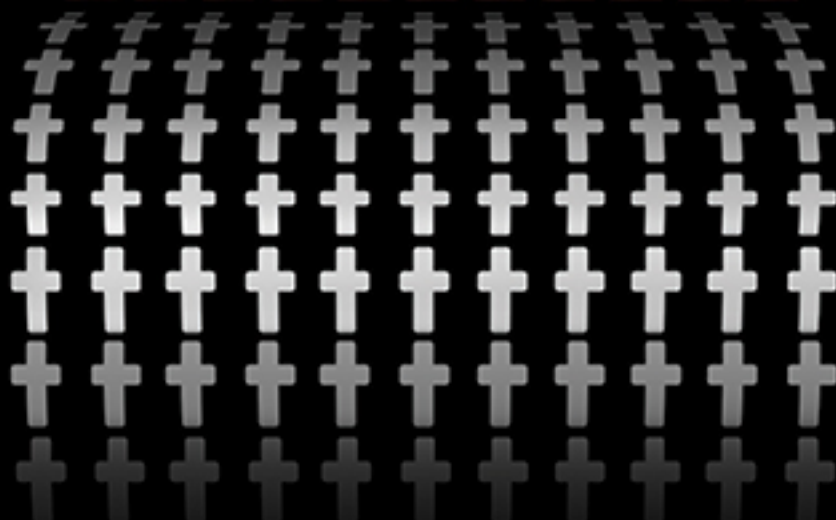

Огнян Стефанов

ПУТИН, ВОЙНАТА И НИЕ

Апокалипсисът – ужасни факти от Русия,
Украйна и България

enthusiast

Огнян Стефанов

ПУТИН, ВОЙНАТА И НИЕ

enthusiast

София, 2024 г.

Огнян Стефанов
ПУТИН, ВОЙНАТА И НИЕ
Апокалипсисът – ужасни факти от Русия, Украйна
и България

© Огнян Стефанов, автор, 2024
© Тони Ганчев, дизайн на корицата, 2024
© Enthusiast – запазена марка на „Алто комуникайшънс
енд пбъблишинг“ ООД, 2024

ISBN 978-619-164-602-9

На Мария

Въведение

ИДЕТЕ И ВИЖТЕ

Четиримата конници на апокалипсиса са описани в последната книга от Новия завет на Библията, извес-тен като Откровенията на Йоан.

Там се разказва за свитък в Божията дясна ръка, подпечатан със седем печата. Христос отваря първите четири. Тогава се появяват страховитите четирима конници. Те са последователно бял, червен, черен и сив. Според християнските вярвания, свързани с разкази-те за трагичен край на света, това са предвестници-те на Страшния съд и гибелта на Земята.

Описанието на първия конник звучи така: „И видях, когато Агнето (Христос – б.а.) отвори един от печатите, и чух едно от четирите живи същества да казва с гръмотевичен глас: Елате и вижте! И погледнах, и видях бял кон. Този, който го яздеше, имаше лък, сложи му корона и той излезе да побеждава и да побеждава.“ (Откровение 6:2)

Този бял конник с лък и корона олицетворява завоевание и победа.

Вторият конник е на червен кон: „И когато той отвори втория печат, чух второто живо същество да казва: Елате и вижте! И излезе друг кон, червен; и на онзи, който яздеше, му беше дадена сила да вземе

мира от Земята и да се убиват хората един друг, и голям меч му беше даден.“ (Откровение 6:4)

Той символизира войната, кръвопролитията, революцията и убийството на хора, изправени едни срещу други.

От четиримата конници на апокалипсиса вторият е най-запомнящият се и най-зловещият.

Третият конник язди черен кон и носи болести и глад: „И чух глас измежду четирите живи същества, които казваше: Две мери жито за денарий и шест мери ечемик за денарий; но не увреждайте виното или маслото.“ (Откровение 6:5-6)

Последният ездач на апокалипсиса е описан така: „И когато отвори четвъртия печат, чух гласа на четвъртото живо същество, казващо: Елате и вижте! И погледнах, и видях сив кон; Този, който яздеше, се наричаше Смърт и Хадес го последва; и им беше дадена власт над една четвърт от Земята да убиват с меч, с глад, с клане и със земните зверове.“ (Откровение 6:7-8)

Четвъртият конник е блед, напомня цвета на труп. Елате и вижте! Иди и виж!

През 1985 г. на екран излиза филмът на съветския режисьор Елем Климов „Иди и виж“. Кинокритици и зрители го оценяват като един от най-добрите военни филми, правени някога.

Фльора е младеж от беларуско село, което се превръща в трагична част от Втората световна война. Край селото се организира партизанска съпротива и Фльора се опитва да се присъедини към нея. В това време пристига германска част и момчето е принудено да остане при партизаните. Така се запознава с мо-

мичето Глаша. Когато двамата се завръщат в селото, разбират, че всички жители са избити. Фльора бяга от този ужас и попада в съседното село Переходи. Там на местното население е заповядано да се събере в църквата. Младежът разпалено убеждава хората да не влизат, защото ще ги избият, но те не му обръщат внимание. Заклучват ги в храма, а нацистите хвърлят вътре гранати. Ако някой все пак се измъкне, очаква го разстрел на място.

По някаква случайност Фльора успява да се спаси и стига отново до партизанския отряд. Там заварва пленени нацисти. Те молят за пощада, но един от тях казва, че не всички народи заслужават да живеят. Разгневен, партизанският командир заповядва да ги залепят с бензин и да ги запалят живи.

В края на историята Фльора намира на земята портрет на Хитлер и започва да стреля по него. Изведнъж на екрана се появява портрет на Хитлер като бебе в ръцете на майка му и, шокиран, Фльора спира да стреля.

Филмът е „заклучен“ цели 8 години и не е прожектиран по нареждане на политическото ръководство на СССР. Пускат го като компромис по случай 40-ата годишнина от победата над хитлеризма. Съветската кинокритика предрича тотален провал на лентата. Греша. Милioni руснаци се редят на опашки пред кината, успешни са и прожекциите в чужбина.

Някои смятат, че причина за тази невесела съдба на филма е неговото заглавие, което е взето от Откровението на Йоан и разказа за Конниците на апокалипсиса.

Иди и виж!

Само в първия месец и 8 дни след началото на вой-

ната – 24 февруари 2022 г., която Русия нарича „специална военна операция“, в Украйна са разрушени 102 селища. Много от жителите им са избити, насилвани и изтезавани от руската армия „освободителка“, която прилага тактиката на „изгорената земя“ – запазена марка обикновено на терористите.

В школата на КГБ, която е завършил руският президент Владимир Путин, едва ли е ставало дума за Откровението на Йоан и за Конниците на апокалипсиса. Но събитията, разпалени от Кремъл, възродиха знанието за края на света. Най-вече за Втория конник – този, който носи война и изтребление.

Писането на книги е самотно занимание. Решилият се на тази авантюра предварително знае, че създаването на текст и привличането на вниманието на читателите е като сърфиране в морето нощем – агресивният и рискът се надпреварват.

Тъмното море този път е войната. Тази срещу Украйна е зловеща, но всички войни са такива. Опитал съм се да ви представя поредица от факти – непознати и познати, които да осветят причините за решението на руския президент и на кремълския елит да започнат военни действия. Какво може да мотивира един управленец да нападне свой съсед? Имат ли вина самите украинци, или бяха принудени да се обединят и да се изправят като един срещу агресията? Как всичко това се проектира върху съзнанието на обикновените българи? А на т. нар. интелектуален елит? Успяваме ли да се опазим от пропагандното цунами, което Русия насочи срещу България? Ще оцееем ли?

За тези неща трябва да поговорим.

В Украйна, а докато завършвах книгата – и в Израел се разразява унищожителна война, заредена с омраза. Сменящите се през часове кървави епизоди приличат на сцените, описани в Откровенията на Йоан. Дали идва краят на света? Не знам. Но смъртта е тук и върши своята жертва.

Идете и вижте!

Затова написах тази книга.

А можеше да не се захващам. Да призова „под знамената“ на целофанения скопен патриотизъм неколцина приятели и да вдигаме шумно чашите, докато мъгла замени хладния разсъдък под натиска на железния поглед на онези, които знаят истината, само истината и цялата истина. Само те. Можех да се наведа, да си залепя устата с тиксо и да си затворя доброволно очите. И ушите да си запуша, за да не чувам писъците на клетниците в Буча.

Живях и учих в украинския град Львов. Тогава руският език беше официален, но не особено желан от местните. Днес този вълшебен красив град е бомбардиран, въпреки че Путин не го споменава като цел в своята завоевателна доктрина. Красотата и свободата винаги гразнят диктаторите.

Бях на първия „майдан“* в Киев, в палатките на разбунтувалите се украинци, подкрепяни от поляци, чехи, австрийци, грузинци, арменци, французи и др. Приема-

* Майдан – от украински език – площад. Площадът на Независимостта в Киев се превърна в синоним на демократичните протести в Украйна – б.р.

ха ме радушно, защото знаех паролата – Лвов. Имаше псувни, думата „свобода“ светеше заедно с коледната украса, имаше сблъсъци с полиция и паравоенни отряди, но страхът отстъпваше педя след педя.

Бил съм и в Москва неведнъж. Там слушах лекции от правнук на Лев Толстой, който пътуваше от САЩ, където живее, за да говори за свободата, за човешките мечти и зловещите опасности, които ни дебнат на всяка крачка. Разбрах по-късно, че вече не е желан лектор...

Но какво значение има всичко това? Сигурно ще бъде укорен, порицан, нахокан и посочен яростно с пръст: *Яде съветски хляб, изучиха те там, а сега плюеш по великата империя Русия, мръсно!* Не ме обижда всичко това, което се стоварва върху ми всеки път, когато изразя неуважението си, несъгласието си, отворачението си от режима на Владимир Путин. *Как можеш?!* – ехти като от ерихонска тръба стоманеният упрек, сякаш самият Берия е възкръснал и си прокарва път към тялото ми със скоростта и заплахата на ракета „Сармат“. Смразяващото ехо отеква в България и намира своя приемен дом у онези, **които жадуват настоящето и бъдещето да са част от мухлясалите** им спомени за комунистическия рай. Несбъднат, саморазрушил се, но оставил отпечатък в остатъците от полираното от пропагандата съзнание.

Не съм храбрец, нито името ми е в някой списък на интелектуалци *#занецоси*, още по-малко съм професионален познавач или експерт по геополитически и исторически върхове и тресащица. Но съм видял, чул и съм бил участник в толкова истории, че натрупаният

опит ми дава право да споделя с вас, читателите, позицията си на българин, гражданин и журналист.

Дали това не е авантюра? Може и да е, макар темата „война“ да е най-сериозното нещо, с което може да се захване който и да е. Впрочем Христофор Колумб и Джеймс Кук и до днес са смятани от някои за авантюристи, но откриват света. И сред хули, обвинения и възхвала променят историята. Не се сравнявам с тях, но примерът им е достоен за следване независимо в коя област. Затова послушах вътрешния си глас, който упорстваше: *Седни и напиши тази книга, човече.*

Чехът Вацлав Каплицки описва ужасите на средновековната инквизиция в „Чук за вещици“. Според него над хората винаги ще виси зловещият въпрос: *Как да открием границата между доброто, страха и злото?* Склади ли ще се разреши спорът за правото на съществуване на всеки човек? На всеки народ? И днес ли диктатори и правителства ще се изживяват като инквизитори, промивайки мозъците на милиони хора чрез заплахи, натиск и зависимости? А неудобните ще унищожават?

Нещо зловещо ни дебне от миналото и раздава аргументи на насилниците. Режимът затова убива, пречупва и съсипва, насилва и граби – за да спре стремежа към достойно бъдеще.

Седни си на задника, човече, и пиши! – чувам гласа, който напомня, че всеки от нас има дълг.

Искам да се опълча на вълните и мрака. Да се преборя за отговорите на въпросите, които изгарят

мен, но изгарят и вас – сигурен съм. Какво се случва? Защо? Имат ли право Путин и кремълският елит да се намесват с война в съдбите на милиони украинци? Има ли мотиви и какви за кървавия сблъсък между два православни народа? Докъде стигат манипулациите и неистините в пропагандата, заливаща ни с твърдения за нацизъм в Киев? Там ли е нацизмът, ако има изобщо такъв? Какво се крие под булото на „Руский мир“ и не е ли там закодирана новата отрова за човечеството? Тези въпроси се нуждаят от отговори. Защо да не ги потърсим заедно? Предизвикателство е, но си струва.

Поне ще сме се опитали да отидем и да видим.

1.

Съжалявам, но не искам да бъда император. Това не е моята професия. Не искам да управлявам или да завладявам никого. Бих искал да помогна на всички, на които мога – евреи, християни, черни и бели. Всички искаме да си помагаме, така сме устроени. Искаме да живеем от щастията на другите, а не от тяхното страдание. Не искаме да се мразим или презираме един друг. На този свят има място за всеки, земята е богата и може да нахрани всеки. Пътят на живота е свободен и красив, но ние сме се изгубили. Алчността отрови душите на хората, изпълни света с омраза, накара ни да страдаме и предизвика кръвопролития.

Чарлз Спенсър Чаплин
(Из речта от филма „Великият диктатор“, 1940 г.)

УТРОТО, В КОЕТО ПУТИН ЗАПОВЯДА: ВОЙНА!

Нощта си отиваше, но слънцето все още се спотайваше зад сивите, натежали като бетон облаци. Такива са винаги в края на февруари. Той гледаше през прозореца на спалнята – блестеше от чистота и нищо не подсказваше, че стъклата са бронирани и само специални

боеприпаси можеха да ги повредят. Сигурна защита, бяха му обяснили преди години, когато се настаняваше в президентските покои. Сигурна защита... Срещу нападение отвън – може би, но за враговете вътре? – помисли си тогава. Тази мисъл не престана да го измъчва.

През сумрака мерна черни силуети, които прелетяха пред погледа му. Враните. Те населяваха пространството около и в района на Кремъл от столетия. Мъдрите врани, които бяха видели толкова неща, за които хората дори не подозираха.

Не му беше до тях.

Ранното утро на 24 февруари 2022 г. трябваше да е като всяко друго. Милиони хора още спяха, до първото кафе или чай оставаха час-два. Тишината по това време на денонощието е заредена с очакването на идващия ден.

Телефонът на махагоновото бюро иззвъня, сякаш меч разсече тишината. Пресегна се и вдигна слушалката. Знаеше какво ще чуе. Чу го.

Ударихме в северното, източното и южното направление. Планът се изпълнява. Затвори.

„Специалната военна операция „Донбас“ беше в ход. Украйна, тази гноясала рана върху тялото на Русия, трябваше да бъде излекувана или изрязана. Танковете и артилерията бяха неговият скалпел и той нямаше да трепне, когато започне да реже прогнилата плът. Беше започнал.

Там някъде, по посока Киев, сутрешното небе стана кърваво, обагрено от взривените от ракети набелязани обекти. Пламъците като полудели дракони погълнаха облаците. Грохотът на снарядите събуждаше

една цяла държава, която за няколко мига забрави какво е сън.

Война? Не – „специална операция“. Цяла седмица отне, докато се стигне до това название. Смяташе, че е добро. Хората харесват гумички като „специална“. Специални служби, специални пълномощия, специални мерки, специални нужди. Да не забравяме Спецназ – специални части със специално предназначение. Колко специални неща.

Той седна в креслото, направено по формите на тялото му. Посегна към кожената папка, в която записваше важните задачи за деня. Ръката му трепереше. Ядоса се: *Аз съм най-силният човек в тази велика страна! Повелителят съм! Ще променя света!...*

Отвори папката и прочете написаното на листа най-отгоре. 14 500 войни са се състояли между 3500 г. пр. Хр. и края на XX век. Загинали са над 3,5 милиарда души. От всичките тези хиляди години само 300 са били мирни.

Мой ред е.

Трябваше да покаже решителност и сила. Руската империя винаги се е славела с това. И с жестокостта, с която се е разправяла с вътрешни и външни врагове. Затова първите дни на „специалната операция“ трябваше да покажат могъществото на Москва и Кремъл и най-вече могъществото на този, който е на капитанския мостик – колко изтъркано понятие... Най-важно беше именно той да покаже своето надмощие над света и Украйна.

Украйна беше учебният полигон.

Там, в украинската земя, се промъкваше смъртта,

изпратена от него с посланието да му донесе победа и слава.

Мой ред е и всички ще узнаят мощта на величието ми.

И тогава чу необичаен шум. Бе като полъх от отворена врата. Като порив на вятъра или въздушно движение, предизвикано от безшумните японски климатици.

Обърна се рязко. Нямаше никого. Беше сам.

Сам? Смъртта беше пратила своето послание: *Вече съм тук. Ти ме извика и договорът ни вече е в сила. Ще чакам своя миг... И там съм, на полетата, които ти реши да превърнеш в касапница – пир за моята душа. Но ще бъда и тук: така е било, така ще бъде.*

Стана му студено, кожата му настръхна. Някаква мощна възбуда превземаше тялото му; слабините се стегнаха, гърлото се сви. Това ли чувства един победител?

В този момент го прониза онази ледена и мрачна мисъл, която се опитваше да изолира от месеци: *Ами ако не успея? Ако не съм избраният?*

Усети острие да докосва каротидната му артерия.

Така започва краят. Величие или крах?

Така може би е изглеждала сутринта на Владимир Путин на 24 февруари 2022 г.

Всичко щеше да е по-различно в това студено, мътно като самогон утро, ако диктаторът в Кремъл имаше смелостта да си зададе въпроса, който преди години е изгарял съзнанието на класика философ Николай Бердяев: *Съществува ли Русия като вид единство, по-дълбоко от всички разделящи интереси на ней-*

ния човешки състав? Има ли едно лице на Русия в света и какво означава изразът на това лице за света? Има ли Русия свое специално призвание в света, трябва ли да тежи думата ѝ в световната история? Какви конкретни задачи поставя войната пред Русия? Всички тези въпроси, които новият ден в световната история носи със себе си, изискват огромни усилия на творческата мисъл. Никакви готови традиционни мисловни категории не са подходящи за разрешаване на тези проблеми. Трябва да има напълно независима и нова работа на мисълта, ново усилие на творческия дух.

Само слабите си задават такива въпроси. На Путин не му трябва отговор. Трябват му власт и величие. Трябва му огнена магистрала към сърцето на историята.

Войната е жестока.

Войната не е разумен акт, а разруха.

Войната е ярост.

Войната е омраза.

Войната изгаря постигнатото.

Войната е смърт.

Войната е смърт.

Войната е разрушителна масова смърт.

2.

Грях е не тъмнината, а нежеланието за светлина.

Марина Цветаева

БОРИС ПАСТЕРНАК, КУЕНТИН ТАРАНТИНО И СМЪРТОНОС- НАТА СЯНКА НА КРЕМЪЛ

Когато прочетох „Доктор Живаго“ на Борис Пастернак, изпитах дълбоко чувство на признателност към автора, който отвори пред очите ми цялата бездна на един строй, описван красиво и с много удивителни, но оказал се машина за смилане на съдби. Бях потресен и в същото време възхитен от умението на Пастернак да ни покаже живота, както Данте ни развежда из Ада. Могъщо усещане за реалността, която си играе с илюзиите, за да заеме мястото си в биографията на всеки от нас.

„Доктор Живаго“... Замисляли ли сте се, че когато Пастернак завършва книгата в началото на 50-те години на XX век, в СССР отказват да я публикуват, а критиката се нахвърля върху автора. Бил подменил грубо истината. Тяхната истина, разбира се, на официалните власти.

Пастернак успява някак да изпрати ръкописа в Италия и там през 1957 г. това знаменито литературно произведение вижда бял свят. А той го оценява и се възхищава. Но в Съветския съюз „Доктор Живаго“ е издадена за първи път през 1988 г. – 28 години след смъртта на Пастернак. Защото там гържали на „своята“ истина.

Никога не успях да проумея що за приумица на съдбата е това? Но вече започвах да се ориентирам в лабиринта на диктаторските режими: *Аз определям!* – е философията на сатрапите. Те решават в даден момент, но не подозират, че Пастернак в крайна сметка ще спечели тази война.

През 30-те години на миналия век, когато сталинските репресии са във вихъра си, Пастернак превежда световни автори, но и немалко грузински поети с надеждата, че Бащата на народите* ще забележи това като грузинец. Писателят се е опитвал да оцелее, особено по време на еврейските чистки, в които загиват световни имена на руската литература. И Пастернак се спасява като по чудо.

Но цената... Цената е платена. Творецът се затваря, заживява в свой тесен кръг. През 1958 г. е удостоен с Нобелова награда за литература. Но „отказва“ да я получи под натиск от Кремъл. Отказва, както сам пише до Нобеловия комитет, заради „отношението в СССР към това най-високо отличие“. Аргумент, който и до днес затруднява изследователите.

Тогава написва стихотворението „Нобеловата награда“**.

* Прозвище на Йосиф Сталин – б.р.

** „Нобелевская премия“, превод от руски език – Кирил Кагийски – б.р.

*Аз съм като звяр в обсада.
Нейде – хора, воля, ден,
а след мене – вой, нападат,
аз отвред съм обграден.*

*Тъмен лес, вълни се мътят,
ствол на рухнало дърво.
И отрязан ми е пътят.
Нека – все ми е едно.*

*И каква направих пакост?
Аз – убиец, негодяй?
Зарад мен в света оплакват
моя хубав роден край.*

*Но и тъй, почти пред гроба,
вярвам, близък е денят –
чело подлости и злоба
пред доброто ще сведат.*

Две години по-късно Пастернак умира. Далеч от славата, от градския шум, намерил убежище в своята вселена.

Истории като тази те правят разсъдлив, предизвикват яростта ти, но и нараняват. Няма как да останеш безразличен, но ставаш внимателен. Еднама възможност е да приемеш позициите на „мъдрото гържавно и партийно ръководство“, което гържи живота ти, както се гържи в ръка пагнало от гървото врабче, което още не се е научило да лети. Пръстите се събират и птичето... няма го. Даваш си сметка за

това. Много хора все още смятат, че решението на диктатора е правилното. Затова подкрепят „специалната военна операция“ днес, спят в палатки пред Паметника на Съветската армия в София и бранят руските интереси, сякаш са свещени. В Русия тези, които искат да имат свое мнение, са преследвани по всички възможни начини.

Избереш ли страната на Пастернак и другите като него, се превръщаш в птиче, което опитва да се измъкне от хватката на желязната ръка. Трудна задача, но който успее – разперва крила и полита. Полетът е свобода. Самото упорство да търсиш пролука от мрака към простора е свобода.

През 2019 г. американският режисьор и актьор Кунтин Тарантино е в Русия по повод премиерата на филма „Имало едно време в Холивуд“. Министерството на културата организира посещение на известния гост в Кремъл. Докато се разхожда из величествените зали, обсипани със злато, произведения на изкуството и уникални стенописи, Тарантино се обърнал към Елена Гарина, директор на Кремълските музеи: *Може ли да платя част от това великолепно място, за да бъда погребан тук. Много ми харесва...*

Новината обиколи света и естествено мнозина я възприемат като поредния изблик на Тарантиновото въображение, което често е на границата на абсурда.

Дали?

А може би Тарантино просто е усетил, че Кремъл е много подходящо място за погребения. Знаел е вече,

че там лежат труповете на десетки, стотици хора и пищният архитектурен и художествен разкош не може да скрие скелетите от една отминала, но оставила дълбоки следи в паметта на цяла нация епоха.

Мисля си, че Тарантино им каза: *Това е гробище. Ужасно красиво, величествено дори, но гробище.*

Любим автор на холивудския режисьор е Борис Пастернак.

Преди няколко години жители на руския град Касимов в Рязанска област пишат писмо на Куентин Тарантино с необичайна молба – да спаси „къщата на д-р Живаго“.

Сградата я е била собственост на Осип Кауфман – чичо на Борис Пастернак. Смята се, че именно Кауфман е човекът, от когото писателят черпи вдъхновение, за да изгради образа на своя герой – доктор Живаго.

Къщата е оставена на произвола на съдбата, руското културно министерство, а и местната община не са си мръднали пръста да я стегнат от десетилетия. Имало е и пожар...

Затова жителите на Касимов пишат: *Господин Тарантино, знаем, че обичате руската литература и имате специална духовна връзка с Борис Пастернак, помогнете да спасим една светиня.*

Писали в Америка на Тарантино, а не на Путин в Кремъл.

Путин през това време е зает с велики дела – например как да унищожи „нацистите“ в Украйна и да я върне към орбитата на Москва. Осъществява плановете

си за анексиране на Крим и други украински територии. А Кремъл освен гробище е и силната ръка, която държи птичето. Тази ръка, свита в юмрук, се интересува много повече от съветския паметник в София, отколкото от родения в Москва нобелист Пастернак и къщата, свързана с д-р Живаго – образ, който прави от СССР световна литературна сила.

Не ви ли се струва, че ако Русия беше свободна, щеше да има по-силно оръжие от ядреното?

Огнян Стефанов
ПУТИН, ВОЙНАТА И НИЕ
Апокалипсисът – ужасни факти
от Русия, Украйна и България

Отговорен редактор *Мария Чунчева*
Редактори *Лилия Цачева, Люба Кулезич*
Дизайн на корицата *Тони Ганчев*
Коректор *Цветана Никова*
Предпечат *Ивайла Пеева*

Българска. Първо издание.
Формат 60 x 90/16
Печатни коли 24,5
ISBN 978-619-164-602-9

Издава

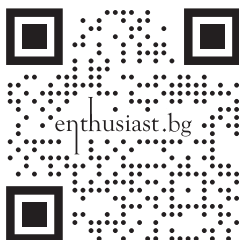
enthusiast

Запазена марка

на „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД

София, бул. „Васил Левски“ №31
тел. 02/ 943 87 16
e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите
от www.enthusiast.bg

Печат РОПРИНТ

Огнян Стефанов

ПУТИН, ВОЙНАТА И НИЕ

**Апокалипсисът – ужасни факти от Русия,
Украйна и България**

Достоверен разказ и провокация за откровен разговор как се стигна до ада на войната, който Владимир Путин отвори в Украйна. Как болната мечта на господаря на Кремъл да владее не само в Русия, но и над Украйна, Европа и дори света разиграва пред очите ни историята за Конниците на апокалипсиса, описана в Откровенията на Йоан от Библията. Доказателства за това как руският президент и неговата армия опитват да сбъднат злоещото пророчество за края на света получаваме всеки ден, но и много тайни остават скрити.

Тази книга събира и подрежда известни, но и не толкова популярни факти за причините за агресията на Кремъл, осветява упорито критици епизоди от биографията на Путин, търси дълбоко в историята и настоящето и дава отговори как се стигна дотук.

Колко са завоевателните войни, които Русия губи? Как въпреки всичко украинците разбиват мита за непобедимостта на втората армия в света. Къде сме ние и колко срамни тайни крият българо-руските отношения? Отдавна е време за този разговор.

Огнян Стефанов е журналист и автор на документални книги. Роден е в Плевен. Работил е в някои от най-големите печатни издания в България, а през 2006 г. създава сайта „Фрог нюз“, превърнал се в медия за журналистически разследвания и сурови критики на корупцията във властта и магистратурата. Автор е на шест книги, между които „Кома“, „От КГБ до ДС“, „Господари на моргата“, „Интервю с диктатор“ и др.

Цена: 22 лв./11.25 €

www.entusiast.bg